

frank cottrell boyce

COSMIC

Traducere din limba engleză și note
de Ioana Avădani

Booklet
fiction

2019

de la bunul meu prieten Sam Millar; Talya Baker s-a asigurat că ~~Respecte~~ nătările rachetei sunt bine strânse; uimitoarea Sarah Dudman a rămas în permanență calmă la punctul de control de la sol al misiunii, chiar și atunci când eu mă rostogoleam pe o orbită foarte excentrică; și Denise, soția mea, a avut curajul să mă doboare în flăcări când zburam aiurea în direcția greșită.

CUPRINS

Nu sunt tocmai în Lake District.....	9
Dus pe copcă.....	12
Gravitația mea preferată	14
M-am ras de era să mor	22
Prietenul meu vizibil	32
Planeta Panda Pop	44
Vă rugăm să rămâneți pe fir	56
Tații au copii	63
O să îți placă acolo	68
Bun găsit, norocoși câștigători	76
Întrecerea de tăiceală	81
În China, prostule	90
Cea mai palpitantă instalație a secolului.....	95
Sunt tăticul spațial	104
Tipul cu înghețată din deșertul Gobi	114
Nu pot să-mi trag pantalonii	132
Cometa vomei	144
Astrobârfa	155
Gravitația nu este un monstru ca oricare	156
Ultima șansă de a vota.....	170
Sunt pe partea cealaltă a lumii	178
Dacă ceva nu merge bine.....	182
În spațiu nu capeți vieți suplimentare	187
De-adevăratelea	192

Misiunea portocalie	197
Respect pentru oameni și cărți	
48 de ore până la lansare	200
Încântător, cum ar veni	204
Vreau la tata	208
Luna, prostule	211
O diversiune neprogramată	219
Partea întunecată a Lunii	240
Să te porți săticește	242
Logica spune...	248
Nu este o simulare	256
Ne-am rătăcit un pic	261
Gravitație specială	265
Mulțumiri	269

Editura Booklet

Comenzi

Tel.: 021 411 31 37

021 430 30 95

Fax: 021 430 30 95

Comenzi online

comenzi@booklet.ro

Frank Cottrell Boyce este un prozator și scenarist britanic. Cărțile sale au câștigat sau au fost nominalizate la unele dintre cele mai importante premii din domeniul literaturii pentru copii. Romanul său de debut, *Milioane (Millions, 2004; Editura Booklet, 2016)*, a fost distins cu prestigioasa Medalie Carnegie, tradus în peste douăzeci și șapte de limbi și ecranizat în regia lui Danny Boyle. *Cosmic (2008; Editura Booklet, 2019)* a fost nominalizat la Medalia Carnegie, la Premiul *The Guardian* pentru cel mai bun roman pentru copii al anului și la Premiul de umor Roald Dahl. Printre scrierile lui Frank Cottrell Boyce se mai numără: *Hoții de tablouri (Framed, 2005; Editura Booklet, 2018)*, *The Unforgotten Coat (2011)* și mai multe continuări la bestsellerul lui Ian Fleming din 1964, *Chitty Chitty Bang Bang*.

NU SUNT TOCMAL ÎN LAKE DISTRICT

Mami, tati – dacă mă auziți –, mai țineți minte că v-am spus că mă duc cu școala la Clubul de Activități în Natură din South Lakeland?

Ei bine, ca să fiu cu totul și cu totul cinstit, nu sunt tocmai în Lake District.

Ca să fiu cu totul și cu totul cinstit, sunt mai degrabă în spațiul cosmic.

Sunt în racheta asta, Posibilitatea Infinită. Sunt la trei sute de mii de kilometri de suprafața Pământului. Sunt bine... oarecum.

Am niște explicații de dat, știu. Asta și fac acum.

Am mințit când m-au întrebat căți ani am.

Le-am cam dat de înțeles că am treizeci de ani. Firește, de fapt am cam treisprezece. Adică o să am. La anul, de ziua mea.

Dar, ca să fiu cinstit, toată lumea minte când vine vorba de vîrstă. Adulții se dau mai tineri. Adolescenții se dau mai mari. Copiii ar vrea să fie oameni mari. Oamenii mari ar vrea să fie copii.

Nu că a trebuit să mă străduiesc prea tare. Toată lumea crede că sunt mai mare decât în realitate, doar pentru că sunt înalt. La Școala primară St. Joan of Arc, învățătorii păreau să credă că

Reșpre vârsta și înălțimea sunt unul și același lucru. Dacă erai mai înalt decât cineva musai trebuia să fii și mai mare decât el. Dacă erai înalt și făceai o greșală – chiar dacă erai doar în prima ta zi de școală – te taxau cu „Un băiat mare ca tine ar trebui să știe cum să se poarte“. Dar de ce, mă rog? De ce ar trebui ca un băiat mare să știe mai multe, doar pentru că e mai mare? King Kong e mare. Și ce, ar fi în stare să găsească toaleta în prima zi de școală? Când nu-i arată nimeni? Nu, nu cred că ar putea.

Mă rog, acum câteva ore Posibilitatea Infinită ar fi trebuit să termine niște manevre de rutină, ceea ce n-a făcut. A șters-o de pe orbită, prăjind toate echipamentele de comunicare și acum sunt cât se poate de pierdut în spațiu.

Mi-am luat mobilul acesta cu mine – pentru că am în el poze de-acasă. Și mai are și funcția de jurnal audio. La el vorbesc acum. Vorbitul mă face să mă simt mai puțin singur. Dacă nu primiți mesajul acesta, n-o să aflați nimic despre ce se-ntâmplă, pentru că suntem într-o misiune secretă. Au spus că, dacă ceva merge aiurea, o să nege chiar și că au avut habar de ea. Sau de noi. Suntem cinci la bord. Ceilalți dorm.

Chiar aşa, vă vine să credeți? Suntem într-o rachetă, învârtindu-ne fără speranță și fără control, pentru vecie. Și ei ce fac?

Nani.

Când am dat-o în bară un pic cu manevra aia – picul ăla care ne-a condamnat pe vecie – au răcnit cu toții preț de vreo oră, după care au adormit.

Eu unul nu pot să dorm. Nu mă simt bine în sacii de dormit pentru că mereu sunt prea mici pentru mine.

Și apoi mă gândesc că, dacă stau treaz, poate o să-mi vină vreo idee și o să ne salvăm cu toții. De astă fac înregistrarea astă pe

Draxphone. Dacă ajung înapoi acasă, am să v-o dau vouă și o să înțelegeți și voi cum de am ajuns în spațiu când v-am spus că mă duc la scăldat în Lake District. Dar dacă ascultați asta și nu sunteți mama și tata, probabil că sunteți vreun extraterestru cu cap țuguiat, cu nouăzeci de picioare și cu tentacule cu ventuze în loc de brațe, caz în care vă spun doar „Salut, vin cu gânduri pașnice. Și dacă aveți cumva tehnologia necesară, vă rog să trimiteți prin poștă telefonul acesta pentru:

Domnul și Doamna Digby, Glenarm Close numărul 23, Bootle, Liverpool 22, Anglia, Pământ, Sistemul Solar, Calea Lactee etc. Dacă nu e deranjul prea mare.“

DUS PE COPCĂ

Lucrul care mă îngrijorează un pic este că îmi cam plac toate astea. Să fii dus pe copcă NU E BINE. Dar să nu ai greutate este MINUNAT. De fiecare dată când mă aplec în față, mă rotesc și fac un salt. Când îmi întind brațele, levitez. Când eram pe Pământ, singurele mele aptitudini speciale erau să fiu peste media clasei la mate și la înălțime. Aici am atât de multe puteri, că am devenit pur și simplu Power Ranger.

Și mai sunt și stelele.

Pe Pământ, casa noastră este chiar peste drum de Centrul Comercial New Strand. Clădirea asta cu multe etaje ne acoperă aproape tot cerul. Singurele stele pe care le-am văzut cu adevărat sunt cele din „Sistemul tău solar“, caruselul acela fosforescent de agățat în tavan pe care l-am primit când aveam nouă ani. Și singurul motiv pentru care le-am remarcat este că mi se încurcau în păr tot timpul. Caruselele alea nu sunt cadouri prea potrivite pentru copiii mai înalți.

De aici stelele arată diferit. Întâi și-ntâi, sunt cu mult mai multe. Vârtejuri mari, mânunchiuri și nori de stele, atât de strălucitoare, că te dor ochii când le privești. Când ajungi aici, spațiul cosmic pare a fi cel mai mare foc de artificii pe care l-ai văzut – doar că imaginea e înghețată. Ca și cum ai da stop la un video – artificii oprite în loc. Chiar dacă ești DUS PE COPCĂ TOTAL, tot te impresionează.

Singura parte proastă cu priveliștea asta este că nu include și

Pământul. Nu l-am mai văzut de când ne-am desprins de pe orbită. Le-am spus și celorlalți:

— Trebuie să fie pe undeva. Poate că doar ne uităm unde nu trebuie. Îl găsim noi. Precis.

Dar asta nu a părut să îi calmeze. Unul dintre ei – Samson Doi – mi-a desenat o schiță ca să îmi demonstreze că, chiar dacă ne uităm în direcția greșită, tot ar trebui să-l vedem. I-am răspuns:

— Deci ce vrei să zici? Că am căzut într-o gaură de vierme magică și am ieșit pe partea cealaltă a universului?

— Se prea poate.

— Și că întreg Pământul a dispărut? S-a dus?

— Se prea poate.

Au plâns și-au tipat cu toții până au obosit, după care s-au dus la culcare.

Cel puțin când dorm consumă mai puțin oxigen.

Încerc să îmi imaginez că la capătul celălalt al telefonului ăstuia se află cineva. Cineva neobișnuit de tăcut. Am încercat chiar să și sun, de-adesea. M-am gândit că poate aici semnalul e mai bun, că suntem mai aproape de sateliți. Dar se pare că nu aşa merg lucrurile.

GRAVITATIA MEA PREFERATA

Eu nu cred că lumea a dispărut. Dar mă îngrijorează că nu pot să o văd. De altfel, Pământul este locul unde îmi țin eu toate catrafusele. Când mă gândesc la lucrurile mele cele mai dragi – mama și tata, camera mea, calculatorul – parcă mă mai liniștesc un pic. La Corabia Vikingilor de la Playmobil, care ocupă jumătate din podea. Sau care *ocupa* jumătate din podea. Am pus-o la loc în cutia ei în ziua în care am descoperit că a început să îmi crească păr pe față. M-am gândit că un tip cu barbă – fie și doar cu câteva tuleie – este probabil prea în vîrstă ca să se mai joace cu corăbii de la Playmobil.

Am zis că eu am descoperit părul de pe față. Dar, ca să fiu cinstit, nici n-am băgat de seamă, pentru că în baie avem becuri din acelea care economisesc energie. Alții mi-au atras atenția, când am fost la Plimbarea la Enchantment Land¹ cu Absolvenții Clasei a Șasea.

Cea mai tare instalație din Enchantment Land este Cosmic. Tot drumul până acolo, în autocar, toată lumea vorbea despre cât de mare și de înspăimântătoare este. Cu toții aveau ba un frate, ba vreun văr care s-a dat în ea și nu a mai fost el însuși de atunci. În caz că nu știți, Cosmic este un soi de cușcă de metal, cu două scaune. E legată de capătul brațului unei macarale cu niște benzi

elastice foarte mari. Trag cușca până la sol cu un lanț, apoi o fixează cu un electromagnet. Tu te urci înăuntru și apoi ei deblocă magnetul. Elasticul te catapultează în aer, apoi te trage înapoi la pământ. Și te tot balansezi aşa un timp, în sus și-n jos. E înspăimântător doar în primele zece secunde, dar în acele zece secunde e atât de groaznic, că se zice că vărul lui Ben a albit complet. Și merge atât de repede, că stomacul vecinului lui Joe s-a desprins și i s-a întepenit în gât și a trebuit să fie operat. Se zice că, dacă îl rogi, îți arată operația.

În ciuda acestor probleme, toată lumea spune că s-ar mai da o dată. Asta până când am ajuns acolo și am descoperit că trebuie să ai o anumită înălțime – era un marțian de lemn, cu brațul întins și cu o bulă pe care scria „Dacă poți trece pe sub brațul meu, nu te poți urca în Cosmic“. Toată lumea a trecut cu ușurință pe sub brațul martianului. Numai eu nu. Mie îmi ajungea doar până la umăr.

— OK, a spus omul de la pază. Tu poți intra.

Vezi, exact ce spuneam despre înălțime și vîrstă. Există o limită de înălțime, nu una de vîrstă. Toți bombăneau, spuneau că nu-i corect și că ce nasol e să fi copil și cum ar vrea ei să fie oameni mari. Asta spuneau. De fapt, se vedea pe ei că erau ușurați că nu erau destul de înalți.

Apoi bărbatul a spus:

— Mai trebuie să vină cineva cu tine. Ori sunteți doi, ori deloc.

M-am uitat la Doamna Hayes, profesoara noastră. A ridicat din umeri.

— Poți să te dai în asta dacă ești gravidă?

— Nu, zise bărbatul, dar vocea lui de-abia se auzea din cauza gălăgiei stârnite la auzul veștii că Doamna Hayes avea să aibă un copil.

¹ „Tărâmul Vrăjit.“

Nu mai e nimenei altcineva?

Și toate privirile s-au îndreptat către părintele care avusesese amabilitatea să ne însoțească – și anume tata. El întotdeauna vine la chestii din astea pentru că e taximetrist, aşa că poate să aleagă singur când merge la muncă.

Florida Kirby îl tot îmboldea.

— Haideți, domnule Digby. Haideți. Tata s-ar fi dus, dacă ar fi fost aici. Tatăl meu e foarte viteaz.

Aproape că l-a împins peste brațul marțianului, pe rampă. Bărbatul ne-a băgat în cușcă și ne-a pus centurile de siguranță. Mi-aduc aminte că tata a spus:

— A murit cineva din asta vreodată?

Omul s-a holbat la el.

— Nu. Nimeni n-a murit în instalațiile mele.

— Întrebam și eu, a bâguit tata.

Tipul a trântit ușa de la cușcă, s-a uitat la noi printre zăbrele și a spus:

— Dar cine știe ce ne rezervă viitorul.

Dacă i-am fi strigat în acel moment „Dă-ne drumul!“, nu ne-ar fi ajutat la nimic, pentru că tocmai atunci s-a pornit o muzică puternică și o ceată rece a invadat cușca și tot felul de luminițe s-au pornit să pâlpâie în jurul nostru. Oamenii ăstia chiar știau cum să facă să ne crească adrenalina. Tata m-a apucat de mâna și-a strigat:

— Să nu-ți fie frică, Liam!

Până să apuc eu să răspund „Nu mi-e“, ceva a făcut BANG și am fost aruncați în aer. E un sentiment oribil, că te faci praf, ca și cum te-ar face cocoloș un pumn uriaș. Apoi, când ajungi în vârf, îți dă drumul și atunci te simți mai ușor decât aerul și nu-ți mai e frică de nimic, ca și cum toate temerile ar fi fost stoarse din tine. Al doilea

salt a fost aproape la fel de înalt ca și primul, dar nu a mai fost deloc însășimântător. Stăteam acolo amândoi, râzând ca doi nebuni, așteptând să se potolească elasticul. Am mai sărit de cinci ori.

Când am coborât, aveam gădilici pe tot corpul și totul în jurul meu părea mai clar. Totul era mai curat și mai strălucitor. Băieții stăteau adunați ciorchine în jurul marțianului de lemn, strigând, țipând și fluerând. Fetele încă erau adunate în jurul doamnei Hayes, întrebând-o de copil. Mi-am dat seama că fusesem acolo sus preț de doar două minute.

Florida Kirby a zis:

— O să ţi se facă rău?

— Nu.

— Lui Julie Johnson i-s-a făcut rău în Trenul Fantomă.

Părea să credă că dacă aş ști asta, aş putea fi convins să mi se facă rău, doar ca să mă potrivesc în peisaj. Florida Kirby are două obsesii – celebritățile și greața. Dă-i o celebritate căreia i-s-a făcut greață și o să fie în al nouălea cer.

Așa că am zis:

— A fost BETON. Ne mai dăm o dată?

La care tata:

— Cu mine, nu.

— Dar...

— Liam, tocmai te-ai bucurat de o experiență pe care nu o poți avea decât o dată în viață. Ei, gata, ai avut-o.

Și a plecat să se joace la standul de împușcat rațe. Wayne Ogunsiji era cu el și s-au ambalat într-o discuție profundă despre apărarea celor de la FC Liverpool. Tata spunea că sunt slabii pe linia de fund. Wayne credea că, dimpotrivă, sunt tari acolo, dar că nu se pot desfășura bine pe teren. Din când în când vedeam cușca Cosmic-ului să se deasupra celorlalte jocuri

Respectând instalații, sucindu-se și învârtindu-se, ca o lună lansată dintr-un tun, iar o parte din mine își zicea: „Și eu am făcut asta“. Iar cealaltă parte din mine zicea: „Trebue să o mai fac o dată“.

Când a venit ora plecării, doamna Hayes ne-a încolonat către ieșirea specială pe care o rezervaseră pentru grupurile de elevi. Eu mă tot uitam la Cosmic, să îl mai văd, măcar o ultimă dată.

Cred că m-am îndepărtat un pic de rând căci, când am vrut să ies, paznicul de la poartă mi-a spus:

— Puteți aștepta un pic, domnule?

M-am tras deoparte, uitându-mă la ceilalți cum pleacă.

Când tata a trecut pe lângă mine, era atât de ocupat să facă strategii pentru FC Liverpool cu Wayne Ogunsiji, că nu mi-a aruncat nici măcar o privire. Și după ce a ieșit și el pe poartă, gardianul a închis-o și mi-a spus:

— Ieșirea principală e pe-acolo, amice. Asta este doar pentru elevi.

Credea că sunt adult!

Oamenii mereu cred că sunt mai mare, dar niciodată nu mai fusesem luat drept adult. Aș fi putut spune „Dar și eu sunt elev. Vă rog să îmi dați voie să ies“. SAU aș fi putut să nu spun nimic și să profit de ocazie ca să mă mai dau o dată în Cosmic. Deci au existat două variante, dar cumva, în mintea mea, ele au devenit una singură.

M-am dus întins la Cosmic.

Bărbatul care îl avea în grăjă m-a văzut învârtindu-mă pe-acolo și m-a întrebat:

— Amicului tău nu i-a plăcut?

— Amicul? am zis eu și apoi mi-am dat seama că vorbea despre tata.

— Știi, ai putea să îmi faci o favoare. Să mă ajuți să umplem goulurile.

— Ce goluri?

— Mi-ar plăcea să țin instalația în funcțiune tot timpul. Nu arată prea ademenitor dacă stă cușca degeaba. Multora li se face frică în ultima secundă. Mi-ar plăcea să am pe cineva care să o folosească din când în când.

Am zis „Sigur“ cu o voce de adult și m-am postat lângă cușcă.

În ziua aceea m-am dat în Cosmic cu un băiat a cărui mamă era prea speriată ca să se urce, cu un adolescent care o făcea ca răspuns la o provocare, cu cineva a cărui prietenă era prea grasă ca să încapă în scaun și cu alți patru. Opt tururi în total. Omul a spus că probabil am un centru de greutate foarte dezvoltat. De fiecare dată am avut aceeași senzație de Lume Nouă și Curată. Nu s-a tocit deloc.

Potrivit bărbatului, Cosmic genera o acceleratie de 4 g la urcare.

— Adică de patru ori mai mult decât forța gravitațională exercitată de Pământ. 4g este de ajuns ca să te facă să apreciezi cât de confortabilă este gravitația normală. Pe vremuri, aveam instalația reglată la 5g, dar îmi tot leșinau clienții, ceea ce nu era prea bine pentru afaceri. Ar trebui să ne fie milă de oamenii care trăiesc tot timpul pe planete cu gravitație mare. Tare greu trebuie să le fie.

După aceea, bărbatul a cumpărat niște hotdogi și cartofi prăjiți, pe care i-am mâncat în cușcă, bălbăնindu-ne ușor în banda elastică, deasupra parcului de distracții. Celealte instalații păreau un sat în miniatură și uneori câte un pescăruș trecea chiar prin dreptul nostru. Într-un târziu l-am văzut pe tata trecând în pași repezi pe lângă Casa Distracțiilor. Am strigat „Taxi! Taxi!“, ceea ce, de regulă, funcționează.